



תת"ע 2181/09 - אוסאמה מנסור נגד מ.י. שלוחת תביעות אילת- משטרת אילת

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 2181-09 מ.י. שלוחת תביעות אילת-משטרת אילת נ' מנסור
תיק חיצוני: 30200710637

בפני	כב' השופט גל שלמה טייב
המבקש	אוסאמה מנסור
נגד	
המשיבה	מ.י. שלוחת תביעות אילת-משטרת אילת

החלטה

בפני בקשה להורות כי תקופת הפסילה, בת 12 חודשים, שהוטלה על המבקש ביום 29.09.09, במסגרת פסק דין שניתן בהיעדרו, תחושב מיום מתן גזר הדין. בקשה זו, שהוגשה על ידי בא-כוחו של המבקש, עו"ד נג'אר סאמר, הוכתרה בכותרת "**בקשה לחישוב מניין ימי הפסילה**" ולכך יש חשיבות, עליה אעמוד בהמשך.

הרקע העובדתי:

הבקשה הוגשה ביום 07.08.14 וחברי כבוד השופט טופף, בהחלטתו מיום 10.08.14, הורה כי על המבקש להפנות את בקשתו לרשות הרישוי וזאת בשם לב לכותרת הבקשה, כאמור לעיל, ובשים לב להחלטת בית המשפט העליון בעניין **ג'אבר** (בש"פ 9075/12 החלטה מיום 14.04.14).

המבקש, באמצעות בא כוחו, פנה לרשות הרישוי מספר פעמים וביום 24.11.14 התקבלה תשובתו של מר ידידה רזלן, מרכז בכיר (תקינת נהיגה), במינהל התנועה אגף הרישוי, במשרד התחבורה, ולפיה על אף שהבקשה הוכתרה כ"**בקשה לחישוב מניין ימי הפסילה**", הרי שגוף הבקשה עניינו בקשה להפעלת שיקול דעת בית המשפט בהתאם לסעיף 42 לפקודת התעבורה, לפטור את המבקש מחובת ההפקדה הקבועה בסעיף ולהורות כי הפסילה תימנה מיום מתן גזר הדין.

המבקש, לאור תשובת משרד הרישוי, חזר ופנה אל בית המשפט, ביום 09.12.14, בבקשה להורות כי "**תקופת הפסילה שהוטלה על המבקש...כאילו רוצתה**". בקשת המבקש הועברה לתגובת המשיבה ואולם זו לא הגיבה



לבקשה.

ביום 21.12.14, קבעתי כי בטרם תינתן החלטה בבקשה, תתקבל התייחסותו של המבקש לעובדה כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי גזר הדין בעניינו, נמסר לבן משפחתו כבר ביום 14.10.09 (בהחלטה מאותו יום כתבתי בטעות כי גזר הדין נמסר ביום 30.09.09 ואולם זהו מועד שליחת גזר הדין, בדואר רשום, מבית המשפט לכתובת מגורי המבקש).

המבקש, העביר התייחסותו, ביום 30.12.14, וממנה עלו הנתונים הבאים:

1. המבקש סובל מבעיות נפשיות שונות המונעות ממנו לנהל את חייו בצורה סדירה.
 2. לטענת המבקש מעולם לא קיבל הזמנה לדיון ולא ידוע לו כי התקיים דיון בעניינו.
 3. המבקש לא נמצא בקשר עם אף אחד מבני משפחתו ואף לא מתגורר בעיר הולדתו. לטענת המבקש הוא שוכר דירה בדלית אל כרמל מזה זמן רב.
- לאור זאת, טוען המבקש כי מעולם לא קיבל לידי את גזר הדין שניתן בעניינו.

גם פנייתו זו הועברה לתגובת המאשימה ואולם גם הפעם בחרה האחרונה שלא למסור תגובתה.

דיון והכרעה:

המבקש, כאמור עותר לראות בתקופה שחלפה מעת מתן גזר הדין ועד היום, תקופה שלמעלה מ- 5 שנים, תקופה בה לטענתו לא נהג ברכב, כתקופת ריצוי עונש הפסילה שהוטלה עליו.

המבקש סומך טענותיו על כך שנשפט בהיעדרו, מאחר ולא קיבל הזמנה לדיון ועל כך שגזר הדין שניתן בהיעדרו לא נמסר לידי מעולם וכי משביקש לחדש את רישיון הנהיגה שלו, נודע לו על גזר הדין ועל הפסילה שהוטלה עליו.

אין בידי לקבל את טענות המבקש באשר להשתלשלות העניינים בתיק זה ובכלל זה באשר לידיעתו על עצם הדיון וכן על גזר הדין שניתן בעניינו ואסביר.

בכל הקשור לטענת המבקש כי לא ידע על הדיון שהתקיים בעניינו, יש לדחותה בשתי ידיים. הדיון בעניינו של המבקש נקבע בעקבות הזמנה לדיון שנמסרה לידי של המבקש ועליה הוא חתם (ראה העתק כתב האישום המצוי בתיק בית המשפט). משכך טענתו כי לא ידע על קיום דיון בעניינו אינה טענה.

באשר לטענתו כי לא ידע על גזר הדין שניתן בעניינו, אומר שניים:

עמוד 2



ראשית - משדחיתי את טענת המבקש באשר לידיעתו אודות הדין הקבוע בעניינו, הרי שהיה עליו לפעול ולברר מה עלה בגורל התיק. המבקש, לא טרח להתייצב לדין ואף לא פעל לבדוק את תוצאותיו. משכך הם פני הדברים אין לו אלא להלין על עצמו (ראו בעניין זה דברי כבוד השופט, סלים ג'ובראן, ברע"פ 7214/08 בעניין **אסולין**).

שנית - אף לגוף הטענה, כי לא קיבל את גזר הדין לידיו, שכן עזב את מקום מגוריו ואינו בקשר עם מי מבני משפחתו, הרי שגם כאן משלא טרח המבקש לעדכן את כתובת מגוריו במשרד הפנים, מיד עם עזיבתו את בית משפחתו, לא ניתן לקבל את טענתו כי לא קיבל לידיו את גזר הדין. גזר הדין נשלח לכתובת המעודכנת שהיתה בידי מזכירות בית המשפט, הדואר נתקבל על ידי בן משפחה של המבקש ומשכך יש לקבוע כי גזר הדין נמסר למבקש והוא ידע את תוכנו.

יוער בעניין זה, בהערת אגב, כי המבקש, בבקשותיו השונות, לא טרח לציין מהו המועד בו עזב את בית המשפחה ואם עשה כן לאחר מועד מתן גזר הדין או קודם לכן, שכן אם עשה כן, לאחר מתן גזר הדין אפשר כי גזר הדין אשר נמסר לבן המשפחה, כשבועיים לאחר שניתן (14.10.09), התקבל עוד בהיות המבקש מתגורר בית המשפחה. ואולם, הדברים נכתבו, כאמור, למעלה מן הצורך שכן אף אם המבקש עזב את בית המשפחה עוד קודם לקבלת גזר הדין, על ידי בן המשפחה, הרי שלא דאג לשנות את כתובתו במשרד הפנים, כאמור.

יוצא איפוא, כי יש לדחות את טענותיו העובדתיות של המבקש באשר לאי ידיעת קיום הדין ואף באשר לאי קבלת גזר הדין שניתן בעניינו.

משכך הם פני הדברים במישור העובדתי, אפנה למישור המשפטי.

בעניינו חלה הוראת **סעיף 42 לפקודת התעבורה**, בה נקבע הסדר מיוחד לגבי עונש של פסילת רשיון נהיגה, כדלהלן:

(א) פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

(ג) בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במנין :

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרשיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך

שנקבעה; (2) תקופה שבה נשא בעל הרשיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל

כאמור.

ההוראה המשלימה לסעיף 42 (ג)(1) לפקודה נקבעה **בתקנה 557 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961** כמפורט להלן :

(א) הודע לבעל הרשיון על פסילת רשיונו או על התלייתו על ידי בית המשפט או לפי צו של קצין משטרה או לפי החלטה של רשות הרישוי, לפי הענין, ימציא את רשיונו כאמור

עמוד 3



בחלק זה אף אם רשיונו אינו בר-תוקף אותה שעה.

(ב) הוכח על פי תצהיר לפי פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, למזכיר של בית המשפט שהרשיע בעל רשיון נהיגה, או לקצין משטרה או לרשות הרישוי, לפי הענין, כי רשיונו של בעל רשיון נהיגה שנפסל כאמור בחלק זה אבד ואין בידו כל עותק של הרשיון, יתחיל מירוצ' תקופת הפסילה מיום שהומצאה ההצהרה לרשות שהטילה אותה.

בית המשפט העליון קבע במספר רב של מקרים, כי לאור נוסח החוק, הרי שאין חישוב פסילה בדיעבד, אלא מיום בו הופקד רשיון הנהיגה או התצהיר לבית המשפט.

וכך נקבע ברע"פ 4446/04 - ניסים ביטון נ' מדינת ישראל :

"הפרשנות המוצעת על ידי בא-כוח המבקשים מובילה לתוצאה אבסורדית, באשר מצבו של נהג עבריין שלא מילא אחר ההוראה בדבר הפקדתם של הרישיון או חליפו, יהיה טוב מזה של נהג שפעל על פי הוראות הדין. יתרה מכך, הפרשנות המוצעת תעודד נהגים עבריינים שלא להפקיד כלל את רישיונם בבית המשפט, וכתוצאה מכך ייחשף הציבור לאותה סכנה עליה כבר הצבעתי, שאותם נהגים יוסיפו לנהוג ברכב אף שבית המשפט הורה על פסילתם.

העולה מכל האמור הוא, שסעיף 42(ג) לפקודה קבע עיקרון אחריו אין מהרהרים, ולפיו התקופה שחלפה מיום גזר-הדין ועד למסירת הרישיון לרשות המוסכמת, לא תבוא במניין תקופת הפסילה. בעקבות קביעתו של אותו עיקרון, נקבע ההסדר שבתקנה 557, שהוא מינהלי באופיו, שהנחיותיו לעניין מסירת הרישיון או חליפו (התצהיר) ברורות, וממילא אין צורך להידרש לו לא במסגרת גזר-הדין ולא בבקשות נוספות מן הסוג שהוגשו לערכאות קמא ("בקשה לחישוב תקופת הפסילה").

כלומר, בעניינו של המבקש, כל עוד לא הפקיד את רשיונו או תצהיר, לא החלה להימנות תקופת פסילתו, ולא ניתן לחשבה מיום מתן גזר הדין.

משכך דין הבקשה להידחות.

יחד עם זאת ולאור העובדה כי המבקש במסגרת בקשתו, הגיש תצהיר ביום 07.08.14 ובו הצהיר כי אינו מחזיק ברישיון נהיגה, אשר פקע כבר בשנת 2004, אני רואה בתצהיר זה משום תחליף המצאה ומורה למזכירות להמציא למבקש אישור הפקדת רשיון וזאת מיום הגשת התצהיר האמור.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ה, 15 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

